

Бездънниците

В един миг конниците изчезнаха.

Обхванат от непреодолим страх, момъкът пришпори коня и лудо подкара напред. След малко вече летеше по Меза. Но оня тропот не преставаше зад него. Иваница се обърна и забеляза един конник, който го наближаваше с изумителна скорост. Тогавя бодна още по-силно коня си, стисна го жестока между железните си колелене. Животното трепна, простря шията си напред, ездачът почти легна на гърба му.

Две сянки се гонеха в безумно бягство по огрения от звездите друм. В далечината се мярна тъмната снага на крепостната стена.

- Иоаница! - долетя до ухото на княза тих зов.

Той бързо дръпна юздите и се обърна. След миг непознатият конник се изравни с него. Беше Теофил.

- Слава богу, че те настигнах!

Ромеецът бързо тихна в ръцете му една тежка кожена кисия и някакво писмо.

- Вземи. Утре баща ми щеше да изпрати находник с писмо до Аркадиопол. Покажи го на стражата и кажи, че си пратеник на Каламодиос. А с тия пари си сменяй конете по хановете и крепостите. Сбогом, Иоаница! Нека бог те пази...

- Теофиле, какво направи? Сега ще разберат, че си ми помагал...

- Нищо, нищо. Каламодиос ще поразтърси малко хазните си и ще се свърши. Сбогом!

Князът стисна ръката му.

- Сбогом! Сбогом!

Гласът му пресекна. От радост ли? Пред него грееше друма на жадуваната свобода. От скръб ли? Зад него оставаше приказният Визанс, верният другар, любимата жена...